

MAI MÉS!

Negra nit,
un fil de lluna,
una brisa freda,
llums de colors:
una terrassa.
Un cafè, si us plau,
amics que es retroben,
riures,
molts riures,
un cotxe accelera,
un més, cap atenció,
un cotxe frena,
un més, cap distracció.
Tres homes baixen,
mirades que es creuen,
ràfegues de trets,
incredulitat,
sota la taula,
una eternitat.
El meu amic no respira,
el seu amor tampoc.
Por,
ràbia,
tristor,
flors,
silenci,
dolor.
Plaça de la República:
Igualtat,
Fraternitat,
Llibertat,
JE SUIS PARIS
Mai més!

Laia Ventura, 2n d'ESO
2n Premi de 1r cicle de secundària

ALÍCIA AL PAÍS.. DELS CONTES?

Queia la nit i, a casa de l'Àlícia, tota la família sopava tranquil·lament.

- Et passa res, Àlícia? Et trobo molt pensativa.- va preguntar-li la mare.
- No res, es que estava pensant en una paraula que no entenc.- va dir ella.
- Una paraula?
- Sí, és per a un treball de l'escola. Però no et preocupis mare, ja ho buscaré al diccionari.

Havent sopat, l'Àlícia va agafar el diccionari que estava a la prestatgeria i, seguidament, va anar cap a la seva habitació.

- Mmmm... a veure... A,B,C... O,P,Q...R,S,T...- deia mentre fullejava les pàgines.

- A dormir, Àlícia!- va dir la mare des de la cuina.- Com? Encara estàs buscant allò? Va, vinga, Àlícia! Que és molt tard! Ja et deixo jo la tauleta electrònica.- va dir entrant a l'habitació.

- Però si el diccionari és molt útil!- va dir la nena, sense dubtar-ho.

-Sí, però així es va molt més ràpid. Mira! Ja tens aquí la paraula que buscaves.- va ensenyar-li la mare.

- Mmmmm... D'acord, però prefereixo els llibres, també són molt útils!- va replicar.

La mare se'n va anar sense posar atenció del que deia la seva filla. L'Àlícia va fer un sospir, es va rentar les dents, es va posar el pijama d'una revolada i va preparar la motxilla per al dia següent. Tot seguit, es va ficar al llit. No agafava el son quan, de sobte, el seu conillet de peluix va caure al terra.

L'Àlícia va baixar per agafar-lo, però el peluix va caure molt al fons i va haver de ficar-se sota el llit. Ella seguia avançant per allà sota, però el conillet no hi havia ni rastre. "Carai si que és fons això! Sembla que no s'acabi mai!"- va pensar.

L'Àlícia era una nena com qualsevol altre, normal i corrent, però sobretot molt curiosa.

A mesura que anava caminant per aquell indret fosc i desconegut, va començar a notar molta humitat. "A on deu portar-me?" va preguntar-se. Finalment, va arribar a la fi d'aquell forat que semblava infinit. Quan va sortir, per fi va poder posar-se dreta. Va trobar-se envoltada per una selva tropical enorme, amb plantes gegants i verdes i grans palmeres. "Estic a la selva Amazònica?" es preguntava.

De sobte, va sentir un soroll que venia d'un arbust i va fer un gir de cap ràpidament, una mica espantada. – Què és allò? Ostres! Però si és el conillet, que se'n va saltant!- va dir sorpresa, en assabentar-se què havia sigut. L'Àlícia va córrer cap al seu peluix que, sorprenentment, havia cobrat vida. Quan no va poder més va aturar-se en una plana de la selva.

- Àlícia!- va cridar una veu llunyana. L'Àlícia va aclucar els ulls. Una petita figura a llunyania corria cap a ella.

- Àlícia!- va tornar a dir aquella veu.- Uf! Uf! Àlícia!- va dir finalment aquell petit ésser, quan va arribar davant d'ella. Era bastant baixet, i portava una camisa, uns pantalons i un barret verds. Tenia els ulls verds clar i la cara rosada.

- Qui ets tu? On sóc?- va preguntar l'Àlícia, desconcertada.

- Jo em dic Follet Fulletaverda, però pots dir-me Fulleta, sóc un follet d'un conte de fades. Ets al País dels Contes, ara mateix estàs al conte del Llibre de la Selva.

- Uau, fantàstic!- va dir ella.

- Àlícia, t'he portat aquí perquè necessito la teva ajuda!- va dir el follet.

- Però, Fulleta, si tu m'has portat aquí, com ho has fet?- va preguntar-li amb el cap fet un embolic.

- Amb "somni exprés", és clar! És a dir, a través d'un somni!

- Ah... I com és que el meu peluix ha cobrat vida?- va preguntar de nou.

- Aquí tots els somnis es fan realitat, per això el teu conill s'ha convertit en un de carn i os.

- Ah... D'acord...- va dir ella, seguint-li la veta, encara qui no havia entès res.

- Àlícia, necessito la teva ajuda!. va cridar el follet.

- Sí, ja m'ho has dit abans, què passa?- va preguntar l'Àlícia preocupada.

- Doncs, veuràs: els personatges de contes d'aquest país s'han modernitzat massa, i en comptes d'utilitzar els recursos que els pertoca per al seu propi conte, utilitzen uns altres més moderns! Sempre diuen que ho fan perquè aquests aparells són molt més pràctics i, d'acord, ho són, però així els contes no tenen ni cap ni peus, cap mena de gràcia, perden el sentit! Ara, el llop dels Tres Porquets utilitza un ventilador per a desmuntar les cases, la Caputxeta Vermella fa servir el metro per anar a casa de l'àvia, el Patufet es posa sabates de plataforma, el Polzet per anar pel bosc fa servir GPS, el Pinotxo cada dos per tres es talla el nas amb una motoserra, el Flautista d'Hamelí fa servir matarrates, la Bella Dorment pren pastilles per a dormir, el Gegant del pi es dopa per a arrencar els pins... Jo ja els he avisat de que si continuen així, estan perjudicant a tot el país, perquè aquests contes així perden gràcia i ningú els llegeix, la qual cosa provoca que la gent oblidí aquestes meravelloses històries i oblidant-nos a nosaltres el nostre país desapareixerà!!!- va dir en Fulleta, desesperat i sense alè.

- Així doncs, hem de fer alguna cosa!- va dir l'Àlícia.

En Fulleta i la nena van encaminar-se cap al conte de fades del que havia parlat el follet.

- Allà podem trobar alguns encanteris per fer-los canviar d'opinió- va dir el follet tot rient.

Després de caminar una bona estona, van arribar al castell de la Fada Reina.

- Si ens colem allà dins, a la sala de pocions a l'apartat prohibit, podem emportar-nos el pot on posa "bàlsam de la contrària". Quan algun personatge s'ho prengui, de seguida tornarà a fer el contrari del que volen fer.

Així doncs, el follet i la nena van anar a la secció prohibida on van trobar el bàlsam.

Quan era l'hora de dinar al País dels contes, en Fulleta i l'Àlícia van posar unes gotetes del pot a cada plat del dinar de cadascun dels habitants.

- Ara hem d'emportar-nos tots els estris dels personatges perquè quan els hi passi l'efecte no se'n recordin de res.- va dir el follet.

Al cap d'uniques hores els habitants no se'n recordaven de res. Per si de cas, li van preguntar a la Caputxeta:

- Per quin camí vas a casa de l'àvia?

- Doncs, pel que em diu el llop.- va respondre

- lupi!- van exclamar a la vegada.

- Tot ha tornat a la normalitat!- va dir el follet.

L'Àlícia havia salvat el País dels Contes.

Clara Salas, 6è primària

2n Premi de 3r cicle de primària